

SPOROČILO PAPEŽA FRANČIŠKA ZA 38. SVETOVNI DAN MLADIH

"Veselje v upanju" (Rim 12,12)

Dragi mladi,

avgusta letos sem se srečal z več sto tisoč vašimi vrstniki z vsega sveta, ki so se zbrali v Lizboni na svetovnem dnevu mladih. V času pandemije, sredi toliko negotovosti, smo gojili upanje, da se bo to veliko praznovanje srečanja s Kristusom in drugimi mladimi uresničilo. o upanje se je uresničilo in za mnoge izmed nas, ki smo bili tam prisotni, vključno z mano, je preseglo vsa pričakovanja! Naše srečanje v Lizboni je bilo veličastno, pristna izkušnja preнове, eksplozija svetlobe in veselja!

Ob koncu sklepne maše na "Polju milosti" sem spregovoril o naslednji etapi našega medcelinskega romanja: Seul v Koreji, leta 2027. Najprej pa sem vas povabil v Rim leta 2025 na jubilej mladih, kjer boste tudi vi "romarji upanja".

Kot mladi ste resnično veselo upanje Cerkve in človeštva, ki je vedno v gibanju. Rad bi vas prijel za roko in z vami hodil po poti upanja. Rad bi z vami govoril o naših radostih in upanjih, pa tudi o naših žalostih in skrbeh ter o žalostih in skrbeh vseh naših bratov in sester v človeški družini (prim. Gaudium et spes, 1). V teh dveh letih priprave na jubilej bomo najprej premišljevali besede svetega Pavla: "Veselite se v upanju" (Rim 12,12), nato pa besede preroka Izaija: "Kdor upa v Gospoda, bo tekel in se ne bo utrudil" (Iz 40,31).

Kaj je izvor tega veselja?

"Veselite se v upanju" je bila spodbuda svetega Pavla skupnosti v Rimu v času, ko je bila podvržena hudemu preganjanju. "Veselje v upanju", ki ga razglaša apostol, je sad Kristusove velikonočne skrivnosti in moči njegovega vstajenja. Ni plod naših človeških prizadevanj, načrtov ali spretnosti, ampak energije, ki se rodi iz srečanja s Kristusom. Krščansko veselje prihaja od Boga samega, iz našega spoznanja njegove ljubezni do nas.

Papež Benedikt XVI. se je ob razmišljanju o svoji izkušnji svetovnega dneva mladih leta 2011 v Madridu vprašal: "Od kod prihaja veselje? Kako ga razložiti? Zagotovo je tu na delu veliko dejavnikov. Vendar je ključnega pomena ta gotovost, ki temelji na veri: V tem primeru se je treba zavedati, da sem zaželen. Imam nalogo v zgodovini. Sprejet sem, ljubljen sem." Nadaljeval je: "V tem času je bilo treba izvesti naslednje ukrepe: "Na koncu potrebujemo občutek, da smo brezpogojno sprejeti. Šele če me Bog sprejme in se o tem prepričam, dokončno vem: dobro je, da obstajam ... Dobro je biti človek, tudi v težkih časih. Vera naredi človeka srečnega iz globoke notranjosti" (nagovor rimski kuriji, 22. december 2011).

Kje je moje upanje?

Mladost je čas poln upanja in sanj, ki jih spodbujajo številne lepe stvari, ki bogatijo naše življenje: veličastnost Božjega stvarstva, naši odnosi s prijatelji in bližnjimi, naše srečanje z umetnostjo in kulturo, znanostjo in tehnologijo, naša prizadevanja za mir, pravičnost in bratstvo ter številne druge stvari. Vendar živimo v času, ko se zdi, da mnogim ljudem, tudi mladim, upanje manjka.

Žal mnoge vaše vrstnike, ki doživljajo vojne, nasilne spopade, ustrahovanje in druge vrste stisk, obvladujejo obup, strah in depresija. Počutijo se, kot da so v temnem zaporu, kamor ne more vstopiti sončna svetloba. Dramatičen znak tega je visoka stopnja samomorov med mladimi v različnih državah. Kako lahko v takšnih razmerah doživimo veselje in upanje, o katerih govori sveti Pavel? Obstaja nevarnost, da bomo namesto tega podlegli obupu in mislili, da je nesmiselno delati dobro, saj ga nihče ne bo cenil ali priznal. Lahko si rečemo z Jobom: "Kje je torej moje upanje? Moje upanje! Kdo ga more zagledati?" (Job 17,15).

Ko pomislimo na človeške tragedije, zlasti na trpljenje nedolžnih, lahko tudi mi ponovimo nekatere psalme in vprašamo Gospoda: "Zakaj?" Hkrati pa smo lahko tudi del Božjega odgovora na ta problem. Ker nas je ustvaril po svoji podobi in sličnosti, smo lahko znamenja njegove ljubezni, ki poraja veselje in upanje tudi v razmerah, ki se zdijo brezupne. Ob tem pomislim na film *Življenje je lepo*, kjer mlademu očetu z veliko občutljivostjo in ustvarjalnostjo uspe spremeniti kruto stvarnost v nekakšno pustolovščino in igro. Svojemu mlademu sinu omogoči, da vidi stvari z "očmi upanja", ga obvaruje pred grozotami koncentracijskega taborišča, ohrani njegovo nedolžnost in prepreči, da bi ga človeška zloba oropala prihodnosti. Takšne zgodbe niso le fikcija! Vidimo jih v življenju številnih svetnikov, ki so bili priče upanja tudi sredi najhujših primerov človeškega zla. Spomnimo se na svetega Maksimilijana Marijo Kolbeja, sveto Jožefino Bakhito ter blažena Jožefa in Viktorijo Ulma in njihovih sedem otrok.

To sposobnost vlivanja upanja v človeška srca je mojstrsko opisal sveti Pavel VI.: "Kristjan ali skupina kristjanov, ki lahko sredi svoje skupnosti ... na preprost in nedotakljiv način izžarevajo vero v trajne vrednote in upanje v nekaj nevidnega in celo nepredstavljivega" (Evangelii Nuntiandi, 21).

Upanje, "mala" krepost

Francoski pisatelj Charles Péguy je na začetku svoje pesmi o upanju govoril o treh teoloških krepostih - veri, upanju in ljubezni - kot o treh sestrah, ki hodijo skupaj:

"Upanje, majhna deklica, hodi ob svojih dveh starejših sestrah, čisto neopazno.

...

Ona, ta majhna deklica, vleče vse za seboj.

Kajti vera vidi le, kar je.

Ona pa vidi, kar bo.

Ljubezen ljubi le, kar je.

Upanje pa ljubi, kar bo.

...

Ona je tista, zaradi katere drugi dve hodita.

In ju vleče.

In zaradi nje hodijo vse."

(Preddverje skrivnosti druge vrline).

Tudi sam sem prepričan, da je upanje skromno, majhno, a bistveno. Za trenutek pomislite. Kako lahko živimo brez upanja? Kakšni bi bili naši dnevi? Upanje je sol našega vsakdana.

Upanje, luč, ki sveti v noči

V krščanskem izročilu velikonočnega tridnevja je velika sobota dan upanja. Nahaja se med velikim petkom in velikonočno nedeljo in je nekakšna nikogaršnja zemlja med obupom učencev in njihovim veseljem ob velikonočnem jutru. To je kraj, kjer se rodi upanje. Na veliko soboto se Cerkev v tišini spominja Kristusovega sestopa v pekel. To je upodobljeno na številnih ikonah, ki nam prikazujejo Gospoda, obsijanega s svetlobo, ki se spusti v najtemnejše globine in jih prestopi. Bog ne gleda le s sočutjem na naše izkušnje smrti ali nas kliče od daleč; vstopi v naše trenutke pekla kot luč, ki sveti v temi in jo premaga (prim. Jn 1,5). To lepo izraža pesem v južnoafriškem jeziku kosa: "Četudi je upanja konec, s to poezijo oživljam upanje. Moje upanje oživlja, ker je moje upanje v Gospodu. Upam, da bomo vsi eno! Ostanite trdni v upanju, saj je dober izid blizu."

To je bilo, če pomislimo, upanje Device Marije, ki je ostala močna pod Jezusovim križem, prepričana, da je 'dober izid' blizu. Marija je žena upanja, mati upanja. Na Kalvariji, "v upanju proti upanju" (prim. Rim 4,18), ni nikoli omahnila v svoji gotovosti o vstajenju, ki ga je oznanil njen Sin. Marija je tišino velike sobote napolnila z ljubečim in upanja polnim pričakovanjem ter v učencih vzbudila gotovost, da bo Jezus premagal smrt in da zlo ne bo reklo zadnje besede.

Krščansko upanje ni lahkoten optimizem, ni placebo za lahkoverneže: je gotovost, zakoreninjena v ljubezni in veri, da nas Bog nikoli ne zapusti in ostaja zvest svoji obljudi: "Tudi če bi hodil po dolini smrtne sence, se ne bojim hudega, ker si ti z menoj" (Ps 23,4). Krščansko upanje ni zanikanje žalosti in smrti; je praznovanje ljubezni vstalega Kristusa, ki je vedno ob nas, tudi ko se zdi, da je daleč od nas. "Kristus sam je naša velika luč upanja in naš vodnik v noči, saj je 'svetla jutranja zvezda'" (Kristus živi, 33).

Hranjenje upanja

Ko se v nas prižge iskra upanja, včasih obstaja nevarnost, da jo zadušijo skrbi, strahovi in bremena vsakdanjega življenja. Toda iskra potrebuje kisik, da bi lahko še naprej sijala in se razvila v velik ogenj upanja. In prav nežen vetrič Svetega Duha neguje naše upanje in pri tem lahko sodelujemo na več načinov.

Upanje se hrani z molitvijo. Molitev ohranja in obnavlja upanje. Z njo se iskra upanja razplamti. "Molitev je prva moč upanja. Ko moliš, upanje raste in gre naprej." (kateheza, 20. maj 2020) Molitev je kot vzpon na vrh gore: s tal lahko sonce skrivajo oblaki, ko pa se povzpemo nad njih, nas njegova svetloba in toplota obdata. Še enkrat vidimo, da je sonce vedno tam, tudi takrat, ko se vse okoli nas zdi temno in mračno.

Dragi mladi prijatelji, ko se počutite obdani z oblaki strahu, dvomov in tesnobe ter ne vidite več sonca, se podajte na pot molitve. Kajti, "ko me nihče več ne posluša, me Bog še vedno posluša" (Benedikt XVI., Rešeni v upanju, 32). Vsak dan si vzemimo nekaj časa za počitek v Bogu, še posebej takrat, ko se počutimo preobremenjeni s svojimi težavami: "Le pri Bogu se umíri, moja duša, kajti od njega je moje upanje." (Ps 62,6).

Upanje se hrani z našimi vsakodnevnimi odločitvami. Povabilo svetega Pavla, naj se veselimo v upanju (prim. Rim 12,12), zahteva konkretne odločitve v našem vsakdanjem življenju. Vse vas pozivam, da izberete način življenja, utemeljen v upanju. Naj navedem samo en primer. Na

družbenih omrežjih se zdi, da je vedno lažje deliti negativne stvari kot stvari, ki vzbujajo upanje. Zato je moj konkretni predlog naslednji: vsak dan poskusite z drugimi deliti besedo upanja. Poskusite zasejati semena upanja v življenja svojih prijateljev in vseh okoli sebe. Kajti "upanje je skromno, je krepost, ki se gradi iz dneva v dan ... Vsak dan se moramo spomniti, da imamo prvine Duha, ki deluje v nas prek majhnih stvari" (jutranja meditacija, 29. oktober 2019).

Prižgite baklo upanja

Včasih, ko greste ponoči ven s prijatelji, vzamete s seboj pametni telefon in ga uporabljate kot lučko. Na velikih koncertih vas na tisoče premika te sodobne sveče v ritmu glasbe; to je impresiven pogled. Ponoči zaradi svetlobe vidimo stvari na nov način in v temi zasije določena lepota. Tako je tudi z lučjo upanja, ki je Kristus. Od Jezusa, od njegovega vstajenja, naše življenje dobi svetlobo. Z njim vidimo vse v novi luči.

Pravijo, da ko so se ljudje obračali na svetega Janeza Pavla II., da bi se z njim pogovorili o kakšni težavi, je bilo njegovo prvo vprašanje: "Kako to vidite v luči vere?" Ko stvari vidimo v luči upanja, se nam zdijo drugačne. Zato vas spodbujam, da začnete na stvari gledati na ta način. Zaradi Božjega daru upanja so kristjani napolnjeni z novim veseljem, ki prihaja od znotraj. Izzivi in težave bodo vedno prisotni, toda če imamo upanje, "polno vere", se lahko z njimi soočimo z zavestjo, da nimajo zadnje besede. In sami lahko postanemo majhna bakla upanja za druge.

Vsak od vas je lahko takšna bakla, kolikor vaša vera postane konkretna, zakoreninjena v resničnosti in občutljiva za potrebe naših bratov in sester. Pomislimo na tiste Jezusove učence, ki so ga nekega dne na visoki gori videli spremenjenega v veličastni luči. Če bi tam ostali, bi to zanje ostalo lepo doživetje, drugi pa ga ne bi delili z njimi. Morali so se spustiti z gore. Tako je tudi z nami. Ne smemo bežati pred svetom, ampak moramo ljubiti čas, v katerega nas je postavil Bog, in to ne brez razloga. Srečo lahko najdemo le tako, da milost, ki smo jo prejeli, delimo z brati in sestrami, ki nam jih Gospod daje vsak dan.

Dragi mladi, ne bojte se z drugimi deliti upanja in veselja vstalega Kristusa! Negujte iskrico, ki se je v vas prižgala, in jo hkrati delite z drugimi. Spoznali boste, da raste tako, da se razdaja! Svojega krščanskega upanja ne moremo zadržati zase kot topel občutek, saj je namenjeno vsem. Bodite blizu zlasti svojim prijateljem, ki so morda na zunaj nasmejani, v notranjosti pa jokajo zaradi pomanjkanja upanja. Ne dovolite, da bi se okužili z brezbriznostjo in individualizmom. Ostanite odprti kot kanali, po katerih lahko Jezusovo upanje teče in se širi na vsa področja, kjer živite.

"Kristus je živ! On je naše upanje in na čudovit način prinaša mladost v naš svet!" (Kristus živi, 1). Te besede sem vam namenil pred skoraj petimi leti, po sinodi o mladih. Vse vas, zlasti tiste, ki se ukvarjate z mladinsko pastoralo, spodbujam, da ponovno preberete sklepni dokument iz leta 2018 in apostolsko spodbudo Kristus živi. Čas je, da pregledamo stanje in si z upanjem prizadevamo za popolno uresničitev te nepozabne sinode.

Zaupajmo Mariji, Materi upanja, vse svoje življenje. Ona nas uči, kako Jezusa, naše veselje in upanje, nositi v svojem srcu in ga deliti z drugimi. Srečno potovanje, dragi mladi! Blagoslavljam vas in vas spremljam v molitvi. In prosim vas, tui vi molite zame.

Rim, Sveti Janez Lateranski, 9. november 2023, praznik posvetitve lateranske bazilike.

Frančišek